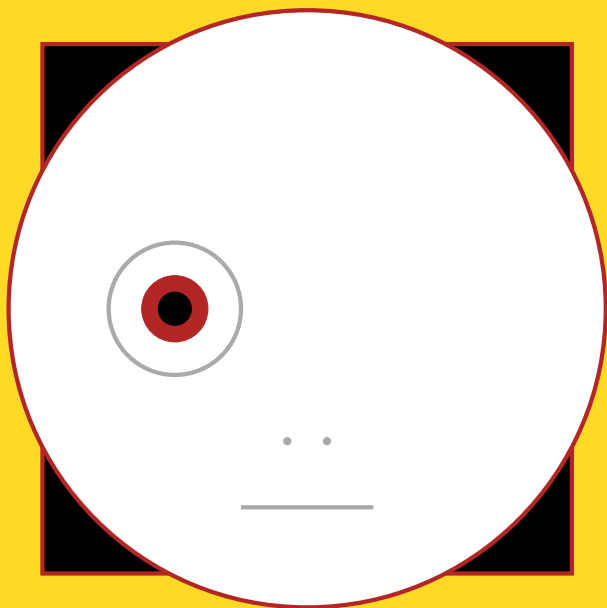

Snorre Harald Christiansen

Fremelskede fortegnisfeil

81 spill om livet 2000-2024

Fremelskede fortegnisfeil

Fremelskede fortegnisfeil

81 spill om livet 2000-2024

•

Snorre Harald Christiansen

Automatisert analyse av verket for å innhente informasjon, spesielt om mønstre, trender og sammenhenger («tekst- og datautvinning»), er forbudt.

© 2024 Snorre Harald Christiansen

Forlag: BoD • Books on Demand GmbH, Oslo, Norge

Trykk: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hamburg, Tyskland

Omslag: Snorre Harald Christiansen

Sats: Snorre Harald Christiansen

Utgave: 2

ISBN: 978-82-8451206-8

Til de glade
– *og de mindre glade.*

«Alt er Ett.
Intet er Alt.»

Sunt fornuft er den ting i verden
som er best fordelt: for alle mener
å være så godt forsynt, at selv de
som i andre henseende er vanske-
ligst å tilfredsstille, ikke pleier å
ønske seg mer enn de har.

RENÉ DESCARTES

Discours de la méthode, 1637.

Innhold

0. <i>Min historie</i>	xii
Kapittel null	1
1. Ung mann	2
2. Dolitteratur	3
3. Peine perdue	4
4. Trond Viggo	5
5. Porsche Carrera	6
6. Ripples	7
7. Colorado	8
Mathesis	9
8. Tallmystikk	10
9. Dao	11
10. Korrespondanser	12
11. Credo	13
12. Voluspå	14
13. Jeg ser	16
14. Inkantasjon	17
15. Ginnungagap	18
16. Overflatespenninger	20
17. <i>Dialog</i>	21
18. Tidligere liv	28
Alvorsord	29
19. Yin og Yang	30
20. Løvetenner	32
21. <i>Shiva og Khali</i>	33
22. Vinden	37
23. Vårhåp	38
24. <i>Trump Laudatio</i>	39
25. Følelsen	40
26. Mannebrøl	41
27. Skillevei	42
28. Medusa	43
29. Pont des Arts	45
30. Ditt navn	46

Et kapittel for seg	47
31. Livsvisdom	48
32. Bortenfor ord	49
33. Fattig	50
34. <i>En sann drøm</i>	52
35. Kjennskap	53
36. <i>Fabel</i>	54
37. Kroning	56
38. Sammenfiltrering	57
39. Zoologi	58
40. Sonett	59
41. Miniatyre	60
Bønner	61
42. Demring	62
43. Hvem?	64
44. Øyeblikket	65
45. Når alt er over	66
46. Spørsmål	67
47. Problemer	68
48. Smerterom	69
49. Hellig	70
50. Haiku	71
51. Vennskap	72
52. Zen	73
53. Dancing stars	74
54. Observasjoner	75
Farsfigur	77
55. Silden	78
56. Ordet	79
57. Absolution	80
58. Akhenaton	82
59. Mannsprøven	83
60. Fars tale	84
61. Totem og Tabu	86
62. Sarvangasana	89
63. Ikke sånn	91

Post Scriptum	93
64. Fremtidsplaner	94
65. Draumen om nokon	95
66. Peparkakedama	96
67. <i>Teknosjaman mot Durek</i>	98
68. Refusert	100
69. Tro	101
70. Smart og søt	102
71. <i>Twenty twentyfour</i>	103
72. Matematikeren	104
73. Gi meg litt f	105
74. Sinus	106
75. Den rompa	107
76. <i>Det kongen sa</i>	108
77. Svart er hvitt	112
78. Bankers	113
79. Kunst	115
80. Veien frem	117
81. Hvalens drømte liv	121

Min historie

Denne samlingen inneholder flertallet av diktene jeg har skrevet. De første er fra ca. år 2000 (da var jeg midt i 20-årene), de siste er rykende ferske. De utgjør et slags fotoalbum over tanker jeg har tenkt og ting jeg har sagt, mumlet eller skreket, som oftest i stillhet. Kanskje fremstår de ikke i sin mest primale form, men forseggjøringen gjør dem ikke mindre sanne. En viss finpusning tjener kommunikasjonen, tror jeg.

Jeg har inkludert noen prosatekster av variert opprinnelse. Det er oversettelser, leserinnlegg, brev og diverse facebookposter.

Det er noe ganske så kronologisk over rekkefølgen, men det er ikke helt konsekvent. Temaene er nogenlunde ordnet, likesom diktene innenfor hvert tema. Mathesis (fra Gresk «lærdom», opphav til bl.a. ordet matematikk) har alltid vært med meg, mer eller mindre fremme i bevisstheten. Det er nå jobben min. Et sent dikt kan godt gulpe opp gammelt stoff.

Dette er hverken en selvbiografi eller et stykke samtidslyrikk. Jeg har for lite oversikt over sistnevnte til å gå i dialog med den. En stor andel av diktene og tekstene oppsto i det virkelige liv, hva nå det er, og hadde en sprell levende adressat. Men det ville nok være vanskelig å rekonstruere hendelser fra det jeg skriver. Jeg tenker på dette som en samling dagboksnotater abstrahert i dikts form.

Jeg har blandede følelser kring det å publisere. Det er et eksperiment. Noen dikt vil jeg gjerne dele, andre vil jeg egentlig kvitte meg med, i en slags hekseprosess. Noen nederlag kommer tydelig frem. Kanskje kan andre gjødsle sine åkere med dem. Ellers kan vi kalle det mitt bidrag til svakhetens pornografi. Noen seiere er det da også. Jeg er tilfreds med å ha forfulgt noen tankerekker såpass langt og såpass lidenskapelig. Når alt er «tomhet og jag etter vind», som det står i Forkynneren, finnes det noe bedre å ta seg til?

På veien gjør jeg meg skyldig i flere kardinalsynder og bryter ihvertfall ett bud. Lyst og sinne viste seg i sin imbrikasjon. Det er noen ganger terapeutisk. De kreftene var sterkere enn meg. Der fant jeg vilje når jeg trengte det – tusen takk.

Vil jeg virkelig stille meg så naken? Vi får se hva prosessen bringer. Verden flyter og jeg vil flyte med. Dette er en flaskepost. Noen har allerede lest. Takk til alle som har vist interesse og delt sine dyrebare tanker! Jeg har gjort mange justeringer deretter.

Jeg er en som leker med ilden og med grenser. Det er min stolthet. Det er det både vitenskap og diktning handler om.

Det er og mitt lodd. Dypt inne er jeg en våpensmed. Det er ikke noe jeg egentlig liker. Men det er meg, det også. Her er noen av mine beste piler. Jeg er overbevist om at menneskene aldri skulle gått fra jegersankersamfunnet. Men sånne som meg har hjulpet til på veien. Vi kunne også stoppet utviklingen ved Omar Khayyâm (persisk dikter og matematiker, 1048–1122), en av mine helter.

Det er ikke min hensikt å brenne ned huset. I disse hyperteknologiske dager kan sånne som meg komme til å gjøre det. Jeg har brent ned meg selv flere ganger. Det er ikke en velsignelse, men noe har jeg funnet i det mørket. Inkantasjon, Ginnungagap og Demring er forskjellige sider av samme hendelse, og er skrevet med mange års mellomrom. I tillegg til bristende drømmer og finpussede våpen deler jeg noen etterpåkloke bønner.

Det første og de siste kapitlene har en litt annen klang enn de imellom. Det første er litt formalt, jeg har det med for jeg synes det er søtt at det var sånn jeg skrev i 20-årene. Jeg har ikke hjerte til å «kill your darlings». Det siste kapitlet illustrerer en større frihetsfølelse. Har jeg med det «funnet min stemme»? Jeg tror ikke det og jeg håper det heller ikke. Det var det som kom!

Snorre
Oslo, 12. oktober 2024.

PS. De fleste av diktene i kapitlet Mathesis ble først publisert som del av kapitteinneledningene til min lærebok *Matematisk fundament – Spill i grenseland* (Universitetsforlaget, 2023). De er gjengitt med tillatelse.

Kapittel null

Ung mann

En som vandrer
Gjennom livet
Ei forandrer
Tidsfordrivet

Opp med solen
Hylle dagen
Finne stolen
Fylle magen

Tenke tanker
Tanke kaffe
Tanke-dranker
Mest daffe

Syn av kvinne
Drømmeduft
Lyner inne
Slått av luft

Dagen over
Hjem til køya
Andre sover
Lukke øya

Hvalens drømte liv

Jeg har en drøm
Jeg knapt har fortalt
Faktisk har jeg to
Og de henger litt sammen
Jeg drømte at jeg løftet et kumlokk
Klatret ned i en grotte
Vannet rislet ned langs steinveggene
Det glinset
Der ble jeg til en spermhval
Og svømte ut til havet
Langt fra menneskenes strev
En uoverskuelig mørk katedral
Fylt med dype orgeltoner
Omfavnet meg moderlig
Her kan jeg synge meg selv frem
I ett med vannmassene
Bevege meg uforstyrret av armer
Og henders febrilske trang
Til å lage alt mulig ræl

Jeg har et enormt hode
Fylt med spermasett
Som er et oljerikt stoff
Menneskene brukte til sine kjøkkenlamper
På kaptein Ahabs tid

Han var sprø

Ett av mine nesebor går fram mot venstre
Det puster jeg gjennom
Jeg kan holde pusten i to timer
I det andre neseboret kan jeg presse luft
Gjennom en slags bjelle
Som lager dyreverdenens kraftigste lyd
230 desibel for å være eksakt
Jeg resirkulerer den luften
I et lukket rørsystem
Ikke noe sløseri her nei
Klikkene fra bjellen slår mot min skalle
Og reflekteres tilbake gjennom spermasetten
Den fokaliserer lydbølgene fremover
Som en slags linse

Jeg tror tennene mine plukker opp ekkoene
Og sender vibrasjonene gjennom
Noen fettkanaler jeg har i kjeven
Videre opp til ørene mine
Hvorfor ellers skulle mine tenner
Være så regelmessig plassert
På to lange rader i underkjeven?
Det må være en slags interferometer
Noe ala den Michelson og Morley brukte i 1887
Til å måle forskjeller i ætervinden
Langs jordens bane rundt solen
De fant noe annet
At lysets hastighet er den samme
Uansett hvordan du beveger deg
Det og svarte legemers stråling
Var visst det eneste som skurret
I den gamle fysikken

Med en slik hørsel
Kan jeg høre selv hva Jonas tenker
Han vegrer seg for å iverksette Guds vilje
Han blir nok snart kastet på sjøen
Jeg skal gi ham kyss
I min store buk
Den er et gravkammer
Skapt for oppstandelse
I løpet av tre dager og tre netter
Med bønn og takkesang
Skal han få trua tilbake

Jeg har verdens største hjerne
Åtte kilo
Med den regner jeg ut
Hvor på kloden de andre hannene er
Og damene selvfølgelig
O nåde
Best å holde seg unna
Neida hjernen er mitt organ
For å dekryptere den oseaniske symfoni
Den er berusende vakker
Bedre enn heroin på steroider
Den som har størst hjerne vinner
I nytelsens lotteri sier nå jeg

På to timer rekker jeg å dykke
To kilometer rett ned
På det dypet blir de aller fleste
Strategiske atomubåter til
Visne tannkremstuber

Der spiser jeg ekkolokalisert blekksprut
Chipirones om du vil
For noen kløner
Jeg behøver bare gape opp kjeften
Og svømme rett på
Unntatt kolossblekksprut
Den har både nebb og kroker
Og øyne digre som fullmåner
Den gir meg verdig motstand
Sugekoppmerkene mine vitner om
Våre episke favntak i abyssen

På havbunnen ligger det polymetalliske noduler
De kan jeg rake sammen
Og bringe opp til de stakkars menneskene
Disse nodulene er visst enda viktigere
Enn kjøkkenlamper
Har jeg skjønt
De trenger hjelp der oppe
Jeg så det i en drøm

«Jævla merr
Jeg skal forhekse deg
Til ei ku»

Snorre H Christiansen er bleik og pusher femti.
Han liker fortsatt matematikk, taiji og bøker. Resten
ble bare rot. Han ser fremover.

«Jeg skal gå til Sydpolen
Alene
Iført en Mariusgenser
Og et par tøfler fra mor
Ridende på en kamel i brunst
Med et luftskip på slep»

